

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.088 van 29 mei 2002
in de zaak A. 95.629/XIV-3623**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. VAN PETEGEM,
 kantoor houdende te 9060 ZELZATE,
 Leegstraat 217

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slowaakse nationaliteit, op 18 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 11 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat K. VAN PETEGEM verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 31 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 23 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd :

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf nooit het slachtoffer was van fysieke agressie. Hij zou wel het algemeen heersende racisme en de discriminatie ten opzichte van de zigeunerbevolking in zijn land gevoeld hebben.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de onderlinge verklaringen van betrokkene (verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 23 mei 2000 en interview in dringend beroep op het Commissariaat-generaal van 12 juli 2000) die toelaten te twifelen aan de waarachtigheid van betrokkenes asielrelaas. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij sinds zijn geboorte bij zijn moeder woonde en als zigeuner geen recht had op een eigen woning (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 42) terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds november 1999 bij zijn moeder woonde en daarvoor een eigen huis bezat en dat zowel het huis waar hij voordien verbleef als het huis van zijn moeder, nadien op zijn naam stonden (Commissariaat-generaal man, p. 5, 6 & 7). Verder verklaarde hij op het Commissariaat-generaal dat de ruiten van het huis waar hij tot november 1999 verbleef, regelmatig werden ingegooid door onbekenden (Commissariaat-generaal man, p. 5). Op de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde hij hier niets over hetgeen gezien de ernst van de feiten merkwaardig is. Zijn vrouw vermeldde niets over dit incident tijdens haar interview in dringend beroep. Ze verklaarde zelfs dat ze sinds 1995 tot haar vertrek met haar gezin in een appartement van haar schoonmoeder woonde (Commissariaat-generaal vrouw, p. 2).

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn vriendin tijdens hun interview in dringend beroep. Zo verklaarde betrokkene dat zijn zoontje drie keer werd aangevallen tussen eind september 1999 en begin oktober 1999 (Commissariaat-generaal man, p. 3, 4 & 5) terwijl zijn vriendin verklaarde dat haar zoontje één keer werd geslagen eind september 1999-begin oktober 1999 en dat de juffrouw een tweede aanval kon voorkomen in februari 2000 (Commissariaat-generaal vrouw, p. 3 & 4). Daarnaast verklaarde betrokkene dat ze niet met hun zoontje naar de dokter gingen (Commissariaat-generaal man, p. 3 & 5) terwijl zijn vriendin verklaarde dat ze de dag na de eerste aanval met haar kind naar de dokter ging (Commissariaat-generaal vrouw,

p. 3). Ook verklaarde betrokkene dat zijn zoontje na de voorvallen eind september niet meer naar school ging (Commissariaat-generaal man, p. 5) terwijl zijn vriendin verklaarde dat haar zoontje vanaf midden december 1999 terug naar school ging en pas thuisbleef na het incident in februari 2000 (Commissariaat-generaal vrouw, p. 4).

Bovenstaande tegenstrijdigheden leggen een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen.

Tenslotte haalt betrokkene nog de algemeen heersende situatie van racisme en discriminatie aan ten opzichte van de zigeunerbevolking in zijn land. Dit element op zich is echter onvoldoende zwaarwichtig om als een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, te worden weerhouden.

Gelet op het bovenstaande kan er in hoofde van betrokkene geen bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden vastgesteld.

Het door betrokkene in het kader van zijn asielpprocedure neergelegde document (internationaal Slovaaks paspoort) is niet van die aard dat ze hetgeen hiervoor werd uiteengezet, wijzigt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, (...).”;

2. Overwegende dat de verzoekende partij onder “IV. In rechte : De middelen tot vernietiging” vooreerst uiteenzet hetgeen volgt :

“Voorafgaande en procedure

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen beroept zich in hoofdzaak op een aantal zogezegde tegenstrijdigheden in de verschillende door verzoeker afgelegde verklaringen alsook vermeende tegenstrijdigheden tussen diens verklaring en de verklaringen van zijn vriendin om te oordelen dat verzoekers motieven als niet-geloofwaardig overkomen en om hem dienvolgens het statuut van politiek vluchteling te weigeren.

Daarnaast verwijst men naar het feit dat verzoeker opmerkte zogezegd nooit zelf slachtoffer te zijn geweest van fysieke agressie, doch enkel zijn zoon.

Om deze redenen meent men te mogen besluiten dat de eerste weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 23 mei 2000 dient te worden bevestigd.

Dat de aanvraag van verzoeker aldus kennelijk ongegrond, zelfs bedrieglijk, overkomt en er geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoeker meent dat deze beslissing nietig dient te worden verklaard en dit omwille van de miskenning van fundamentele principes van behoorlijk bestuur.

De taal

Verzoeker wenst op te merken dat hij gedurende zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een Poolse tolk. Hoewel er bepaalde overeenkomsten zijn tussen de Poolse en de Slovaakse taal, wellicht te wijten aan een gemeenschappelijke Russische invloed, liggen de beide talen nog zodanig ver van elkaar dat de nodige misverstanden niet ondenkbaar zijn. Verzoeker betreurt dan ook ten stelligste dat hij niet steeds in zijn moedertaal werd gehoord en dicht onder meer alle zogezegd vastgestelde tegenstrijdigheden in diens verhaal aan dit feit toe.”;

Overwegende dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden;

Overwegende dat de verzoekende partij onder het kopje “voorafgaande en procedure”, na eerst de bestreden beslissing te hebben geduid, enkel stelt dat deze is

genomen “met miskennen van fundamentele principes van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te duiden welke beginselen in het bijzonder zouden zijn geschonden en op welke wijze; dat de “miskennen van fundamentele principes van behoorlijk bestuur” aldus niet op ontvankelijke wijze werd aangevoerd;

Overwegende dat de verzoekende partij voorts onder het kopje “De taal” “betreurt (...) dat (zij) niet steeds in (haar) moedertaal werd gehoord” en hieraan “alle zogezegd tegenstrijdigheden” “toedicht”, zonder te preciseren welke bepaling of beginsel werd overtreden; dat de verzoekende partij dit niet aan de Raad van State mag overlaten; dat de uiteenzetting betreffende de taal niet als een ontvankelijk middel kan worden verstaan;

Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens aanvoert hetgeen volgt :

“Gebrek aan motivering-schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De Wet inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop een beslissing steunt “afdoende” dient te zijn.

Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven redenen in evenredigheid dienen te staan met de genomen beslissing.

Hoofdzakelijk doordat er tegenstrijdigheden zijn in de diverse verklaringen door verzoeker afgelegd en tussen de verklaringen door hemzelf en door diens vriendin afgelegd, meent het Commissariaat-Generaal te mogen besluiten dat het verhaal van verzoeker volledig ongeloofwaardig overkomt en diens verzoek dan ook als kennelijk ongegrond, zelfs bedrieglijk, dient te worden afgewezen.

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat, nu niet zeker vaststaat dat de schriftelijke weerslag van diens eerste interview ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomt met hetgeen hij daadwerkelijk heeft verklaard, het Commissariaat-Generaal zich in haar motivering ongetwijfeld heeft gesteund op een aantal motieven die er in wezen geen zijn.

Uit al hetgeen voorafgaat meent verzoeker dan ook te kunnen besluiten dat het feit dat hij niet steeds in diens moedertaal werd gehoord en gezien de overduidelijk niet-afdoende motivering van de bestreden beslissing, de nietigverklaring ervan verrechtvaardigt.”;

Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze; dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is

genomen, dat uit het verzoekschrift, met name uit het kopje “Voorgaande en procedure”, blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat zij enkel stelt dat “nu niet zeker vaststaat dat de schriftelijke weerslag van diens eerste interview ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomt met hetgeen hij daadwerkelijk heeft verklaard, het commissariaat-generaal zich in haar motivering ongetwijfeld heeft gesteund op een aantal motieven die er in wezen niet zijn”; dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog op ontvankelijke wijze kritiek kan leveren op de beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken, zij enkel op algemene wijze stelt dat “het commissariaat-generaal zich (...) heeft gesteund op (...) motieven die er (...) niet zijn”, zonder in concreto aan te duiden welke motieven “er (...) niet zijn”; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
negenentwintig mei tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

W. GEURTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.